

Egy hihetetlen nászút

Bringával a világ körül

Nemrég ismertük meg a fiatal pár nem mindennapi történetét. Már elsőre lebilincsel minket merész vállalkozásuk, örült kalandjuk – amit most muszáj megosztanunk, hogy minél többen követhessék izgalommal, tanulságokkal teli barangolásaikat.

Egy évvel ezelőtt, tavaly nyáron kezdődött minden. A fiatalok – már akkor is a szokványostól eltérő módon – bringán mondták ki a boldogító igent. Nyomban belevágtak a mézes hetekbe, mégpedig pedált tekerve. Három évre és 40 ezer kilométert betervezve indultak világkörüli, rendhagyó nászútjukra, zászlórúdjukra tűzve a család, és a fenntarthatóság jelszavakat.

Egy év elteltével közel 9 ezer megtett kilométer és tizenöt ország van a hátuk mögött. Élményeiket a 360fokbringa blogukon olvashatjuk. Élvezetes stílusú bejegyzések, életszagú tudósítások ezek, amikre gyorsan rákap a távoli világba vágyó, itthon maradt olvasó.

Hogy mi készítette erre a merész vállalkozásra a két fiatal, Zárug Zitát és Harkányi Árpádot?

„Kalandvágy, a felfedezés vágya, bele az ismeretlenbe! A világ: a kultúrák, a tájak, az emberek mélyebb megismerése. Megtapasztalni azt, amit már indulás előtt is sejtettünk, hogy a világ egy nagyszerű hely, és az emberek 99,999%-a nagyszerű, segítőkész és kedves. Mozgatott minket a kihívás, hogy meg tudjuk-e csinálni?! Meg tudjuk-e szervezni, ki tudunk-e tartani, vagyunk-e elég erősek fizikailag, mentálisan?”

Sok mindenről lemondunk (Árpi esetében például egy szépen ívelő IT mérnöki karrierről), de mind a ketten úgy érezzük, ennél jobb dolgot jelenleg nem is kezdhetnénk az időnkkel. Szerencsések vagyunk, hogy mindezt megtehetjük, nincs hitelünk és még nincsenek gyermekeink. Mi az időnkéről döntöttünk leginkább, annak pedig az értékes és hasznos eltöltésére tettük le a voksunkat.

Közlekedési eszközünk a fekvőbringa (rekumbens, röviden reku) lényege, hogy egy kényelmes fotelban fekszel, így tekersz, és innen csodálad körülötted a tájat. A kényelem mellett a másik nagy előnye, hogy ilyen bringán kisebb a légellenállásod, ezért 25-30 km/h felett lényegesen könnyebb vele tekerni. Hihetetlen dolgokat tanulunk magunkról, az életről és a nagyvilágról.

India azért volt nekünk nehéz terep, mert hatalmas volt a kulturális szakadék, az emberek nagyon mások, mint mi. De nagyon van mit tanulnunk az ázsiai emberektől: jártunk Delhiben egy nyomornegyedben, ahol mosolygó emberekkel találkoztunk. Ez nagyon meghatározó élmény volt számunkra. Őket látva megtanultuk, hogy a boldogság nem csak a körülményeken múlik, hanem a felfogáson, a gondolkodásmódon is. Egyébként szinte minden országban retentő kedvesek, segítőkészek és befogadóak az emberek, és ez akarva, akaratlanul is átragad ránk.“

a pozitivnap.hu nyomán

Tanévkezdés: szeptember 17-én

Legújabb Mediafax hírek szerint a szombati kormányülés bevezetőjeként a román miniszterelnök elrendelte, hogy az idei tanév szeptember 17-én kezdődjön, vagyis egy héttel később mint tervezték.

A kijelentés egy rövid párbeszéd közben született, melyet a miniszterelnök az oktatási miniszterrel, Ecaterina Andronescuval folytatott az ülés megnyitását követően:

Ponta: – Kezdődik a tanév. Miniszterasszony, megkérem az ülés alatt magyarázza el nekünk miért kell 10-én kezdődnie és nem 17-én.

Andronescu: – 15-én lesznek az ünnepségek.

Ponta: – 15-e szombat nem? Ünnepségek, és 17-én kezdődik a tanítás.

Andronescu: – Igen.

Ponta: – A legjobb ötletnek tartom és fontos, hogy legyünk felkészülve a tanévkezdésre.

Ezek után a 2012-2013-as tanév struktúrája, a mostani tervek szerint a következő:

I. félév: 2012 szeptember 17-én kezdődik és 2012 december 21-én ér véget.

Október 29 és november 7 között az óvodások és 1-4 osztályosok vakáción lesznek.

A téli vakáció 2012 december 22 – 2013 január 13.

II. félév: 2013 január 14 – 2013 június 21.

A tavaszi vakáció 2013 április 6-tól 2013 április 21-ig tart.

A nyári vakáció 2013 június 22-től 2013 szeptember 8-ig tart. 2013 április 1-től 5-ig szervezik „Az iskola másképp”-hetet, amely különleges órarend szerint iskolán kívüli foglalkozásokkal telik majd.

Diákoknak, tanároknak és a kedves szülőknek kívánunk sikeres, tartalmas és nem túl megterhelő iskolaévet!

Mikes Kelemen Líceum Sepsiszentgyörgy
Elsősök és végzősök -2011

Az elveszett boldogság nyomában

„A gyermeknevelésben nincs helye az intellektusnak, az embernek ugyanúgy az ösztöneire kellene hallgatnia, mint ahogyan az állatok is teszik.“

Ez az, amit Jean Liedloff, „Az elveszett boldogság nyomában - A kontinuum-elv” szerzője vall. S hogy miből jut erre a következtetésre?

A szerző Venezuela dzsungelében felkeresi a ma is kőkorszaki körülmények között élő jekána indiánokat. Lenyűgözi őt ezeknek a „vadembereknek” a szemmel látható boldog és kiegyensúlyozott élete, és két és fél évet tölt el a törzsnél. Az ott töltött hónapok során egyre inkább az kezd érdekelni, hogy mi az oka annak, hogy az indiánok annyival boldogabbak nálunk civilizált embereknél: nincs agresszió, nincs bűnözés, nincsenek elhagyott gyerekek, magányos, boldogtalan emberek.

Liedloff megfigyeli, hogy a jekánák nyelvéből - szinte megdöbbentő - hiányzik a munka kifejezés, és ezzel együtt mindaz, amit mi munka alatt értünk: a muszájból, erőfeszítések árán végzett tevékenység, kevés élvezettel. Számukra minden tevékenység öröm, a megerőltető tennivalók közben vicceket mesélnek egymásnak, és jókat szórakoznak. Minden tevékenységük közben saját jól-létüket növelik.

Jean Liedloff az indiánok boldogabb életének kulcsát a csecsemőkkel és a gyermekekkel való bánásmódban találja meg. A jekána anyák körülbelül fél éves korukig folyamatosan hordozták a csecsemőiket, és velük együtt aludtak. Jean eleinte értetlenül figyelte meg, hogy a kisbabáik nem sírnak, egészen puha izomtónusúak és nyugodtak. Ez teljesen eltért az általa valaha látott „civilizált” babák viselkedésétől, akik bömböltek, és gyakran még miután fel is vették őket, megfeszítették a testüket, hátra görbítették a gerincüket, és mereven rúgkapáltak.

Egy kisbabának még nincs időérzéke, lényegében a jelen pillanat minden, ami számít. És van egy erős evolúciós programja, hogy az anyja mellett van a helye. A legkisebb elválasztás is számára már az elvesztés érzetét hordozza, és „vészjelzések leadására” ösztönzi, mivel természetes környezetben az egyedüli

biztonságos hely az anya vagy más gondozó mellett lehetett, és a csecsemők ösztönei ennek megfelelően alakultak az évmilliók során.

A jekánáknál Jean nem találkozott hasmenéssel, de egyébként egészséges babával. Elég furá az elképzelés, hogy az evolúció kitermelt volna egyetlen fajt, amely az anyatejet nem képes megfelelően megemészteni. Az emésztési problémák egyik fő oka minden életkorban a krónikus stressz lehet. Egy másik ilyen jelenség, amit Jean a jekánáknál soha nem látott: a büfizetés. Nálunk szinte teljesen elfogadott, hogy egy baba szopás vagy cumizás közben levegőt is nyel. Az indiánok babái, anyjuk karjában vagy egy hordozókendőben ülve az oldalán, passzív szerepet töltek be. Az anya ugyanúgy ment a dolgára, részt vett a falu életében, miközben a baba általában csak figyelt vagy aludt. Amikor éhes volt, elég volt egyet moccannia és az anya megsoptatta. Gyorsan kialakult anya és csecsemője közt egy olyan érintéseken alapuló testbeszéd, amellyel a csecsemő az aktuális igényét jelezni tudta, és erre az anya azonnal reagált. A baba így mindvégig nyugodt lehetett, és nem idegesen, kapkodva táplálkozott.

A babák így az anyjuknak is sokkal kisebb stresszt jelentettek, mint „modern kori” társaik.

A jekánáknál a gyermekek fél éves koruk körül kezdtek elkéredzkedni anyjuktól, és mászva felfedezni a környezetüket, fokozatosan egyre messzebb merészkedve. Se az anyák, se más felnőttek nem figyelték ilyenkor a gyermekeket, tökéletesen megbízták a kicsik ösztönös önfenntartó

képességében, de nem is hagyták ott a gyermeket, aki így bármikor könnyen visszamehetett anyjához, vagy bármilyen probléma esetén rövid felkiáltással jelezhetett. Amikor a kisgyerek már járt, az anyák nem terelgették gyermeküket, hanem az erdei úton a megfelelő tempóval mentek, hogy a gyermek követni tudhassa őket. Ha egy gyermek megbotlott, gyakran szó nélkül felállt, és rövid futással hozta be a lemaradását. Felkiáltásra csak akkor volt szüksége, ha tényleg segítségre szorult.

Jean eleinte döbbenet figyelte meg, hogy ezen „hanyag” felügyelet mellett, számára nagyon veszé-

lyesnek tűnő helyzetekben látott kisgyermeket, és mégis nagyon kevés volt a balesetek száma.

Ismét egy olyan jelenséggel állunk szemben, amely a „mi világunkból” szemlélve teljesen hihetetlennek tűnhet. És ismét az évmilliók törzsi múltunk szolgálta a magyarázatot. Az ember ösztönösen szociális lény: születésétől fogva a környező emberek elvárásainak megfelelően cselekszik. Amikor ezek az akár teljesen kimondatlan elvárások arra vonatkoznak, hogy képes vigyázni magára, ez harmóniában működik az önfenntartó ösztönrel. Viszont az olyan felszólítások, mint például: „Vigyázz magadra!”, „Gyere le onnan, mert el fogsz esni!”, „Azt rakd le, mert megvágod magad!” valójában a szülő szándékával ellentétes üzenetet hordozhatnak a gyermek számára, aki a mondatok logikai szerkezetét még nem tudja felfogni, csak azt, hogy a szülő tőle „azt várja”, hogy balesete lesz. Alakuló azonosságtudatába beépül, hogy ő olyan, aki ügyetlen, és állandó külső segítségre szorul.

A jekánáknál annyira eltér a gyermekben lévőhöz képest, hogy nehezen illik rá a mi „nevelés” fogalmunk. A felnőttek nem csak a babáknak nem gügyögtek, hanem a gyerekekkel való kommunikációjuk is csak kis kérésekre és útmutatásokra korlátozódott. Például amikor a szobatisztaságra nevelték gyermekeiket, egyértelműen tudatták velük, hogy ezt kiint kell csinálni, de sose mérgesen. A gyerek így megértette, hogy lehetnek olyan cselekedetei, amelyek nemkívánatosak, de sose érezhette, hogy ő maga nemkívánatos volna.

A növekvő gyerekek a felnőttek beszélgetéseit messze a legtöbb esetben csak csendben hallgatták. Amikor mégis volt valami mondanivalójuk, figyeltek rájuk, és komolyan is vették. A gyerekeket lényegében nem tanították, csak ők maguk tanultak utánzásal.

A jekánáknál lényegében teljesen hiányzott a jutalmazás és büntetés módszere. Valamint nem volt olyan kifejezésük a nyelvükben, hogy „jó gyerek” vagy „rossz gyerek”. Az utóbbinak a káros hatásait már láthattuk: amint a gyerek önképebe beépül, hogy ő rossz, úgy is viselkedik. Azonban amikor egy gyerek megpróbál besegíteni a felnőttek munkájába, vagy önállóan alkot valamit, ha ezért külön jutalmat vagy dicséretet kap, vagy a felnőtt mutogatja a társainak: „Nézd már, milyen aranyos!”, akkor ez a gyerek számára azt az üzenetet tartalmazhatja, hogy a felnőtt meglepődött a cselekedetén. Meglepődött, tehát nem ezt várta. Nem ezt várta, tehát az, hogy ő most jó gyerek, azt jelenti, hogy egyébként rossz.